

περιδιαβάζουσιν ακόμη μετά τὸ μεσονύκτιον. Ἡμεῖς τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ οὕτω ἐνωρὶς σβυνόμενοι φανοὶ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ κρεμασθῶσιν εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἀντὶ νὰ τοποθετῶνται ἐπὶ στύλων, καθ' ὧν πολλοὶ μέχρι τοῦδε διαβάται ἔθραυσαν τὴν κεφαλήν των, καταρῶμενοι τὸ γὰρ καὶ τὸν πολιτισμὸν. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ ὑποψήφιος Ἀττικῆς ἀξιότιμος κ. Κατσανδρῆς, ὅστις ἔσπασε προχθὲς τὴν μύτην του κατὰ φανοῦ, καὶ προτίθεται νὰ ἐγκαλέσῃ δικαστικῶς τὸν κ. δήμαρχον εἰς ἀποζημίωσιν τῆς προξενηθείσης αὐτῷ δυσμορφίας καὶ ἀπωλείας, ὡς λέγει, τῆς ὁσφρήσεως. Ὅπως δὲ ποτε πρέπει νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι μετὰ τὸν μακαρίτην Οἰκονόμον τὸν Πάνου οὐδεὶς ἀνεδείχθη ἐν Ἑλλάδι τόσον ἀκούρατος φωτισθέστης ὅσον ὁ κ. Δήμαρχος.

Δέξασθε κτλ.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΚΑΡΑΠΗΣ.

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Τὸν κατορθόνοντα ἀπὸ τῆς κατωτάτης βαθμίδος ν' ἀναβῆ ὀλόκληρον τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, ἀφίνων εἰς ἕκαστον σκαλοπάτιον ἀνὰ μίαν βάνανσον κακίαν, τιμῶμεν περισσότερο τοῦ πορφυρογεννήτου.

Εἰς τὸν ἀρχίσαντα τὴν ἀνάβασιν ὡς τσιμπουξίης, ἀνφθάσῃ gentleman εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, θέλωμεν προσφέρει ἡμεῖς πρῶτοι μετὰ σεβασμοῦ τὸ τσιμπουκίον.

Ἄλλ' ἂν, ἀντὶ νὰ μάθῃ καθ' ὁδὸν νὰ πλύνῃ τὰς χεῖράς του, χῶνει αὐτὰς ἀνίπτους εἰς χειρόκτια, τότε τὸ τσιμπουκίον προτιμῶμεν νὰ σπᾶσωμεν ἐπὶ τῆς βράχως του.

Οὐδεὶς ἱστορικὸς εἶπέ ποτε ὅτι ὑψώσαν τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος ὁ Βιτέλλιος καὶ ὁ Μαξιμίνοσ, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὑπῆρξε δυστυχὴς ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ διάδημα τῆς Ῥώμης ἐκυλίετο εἰς τὸν βόρβορον τῶν στρατοπέδων, ὅπου εὗρισκον αὐτὸ οἱ χοῖροι.

Κατὰ τὰς πολιτικὰς προτιμήσεις ὁ κ. Βουλγαρῆς πολλὸ ὁμοιάζει τῷ Ἀγ. Ἀντωνίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὰ Ῥωμαϊκὰ διαδήματα, οὕτω καὶ τὰ ἑλληνικὰ χαρτοφυλάκια ἔλαμψαν πολλάκις ὡς μαργαρίται εἰς τὴν θίνα . . . τῶν εὐνοουμένων του.

Ἐνὸς τούτων ἐπιχειροῦμεν σήμερον τὴν σύντομον βιογραφίαν.

Ἐκ τῶν γονέων αὐτοῦ ἡ μὲν μήτηρ ἐπώλει τὸ περιεχόμενον τῶν μαστῶν της, ὁ δὲ πατὴρ κριθὴν διὰ τοὺς ἔνους καὶ σχοινίον διὰ τοὺς κρεμαζομένους, μὴ εἰσαχθέντων ἀκόμη ἐξ Εὐρώπης τοῦ συντάγματος καὶ τῆς λαμοσύμου.

Τὸ καλὸν ζεῦγος μετήρχετο τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐν Καρυαίνῃ. Ἐκεῖ εἶδε τὸ φῶς ὁ ἡμέτερος ἥρως ἡ δὲ γεννήσασα αὐτὸν ἔσπευσε κατὰ τὸ σύνθημα νὰ μισθῶσιν τὰ στήθη της εἰς γόνον εὐπόρου οἰκογενείας, κρυφίως δὲ

εἰβύζανε καὶ τὸ τεκνίον, ποτισθὲν οὕτω, ἅμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ γάλα κλοπιμαῖον.

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀναφέρομεν πρὸς κατηγορίαν τοῦ ἀνήλικος, ἀλλ' ὡς οἰωνὸν τοῦ μέλλοντος σταδίου του, ἐνθουμούμενοι ὅτι καὶ οἱ χρονογράφοι τῆς Ῥώμης πολλὴν ἀπέδωκαν σημασίαν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος, ὅπερ ἐθήλασεν ὁ Ῥωμύλος.

Πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἐπιβροῆς ταύτης παρὰ τῷ νέῳ Βασιλείῳ ὑπῆρξε παράδοξός τις ἀσθένεια τῆς δράσεως, ἐξ ἧς δὲν κατώρθονε νὰ διακρίνῃ οὔτε τὰ ὄρια τοῦ πατρικοῦ χωραφίου, οὔτε τὰς ξένας σταφυλάς, τὰς ξένας ἔρνιας καὶ τὰ ξένα ὠὰ τῶν ἰδικῶν του.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ ἐπικινδύνου τούτου ὀπτικοῦ ἐλαττώματος, παρεδόθη εἰς τὸν Ἅγιον Λακεδαιμόνος κ. Εὐρυσθένη, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπῆρξε ὡς τσιμπουκοφόρος, γυμναζόμενος συγχρόνως καὶ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς, μαυρίζων δηλ. πᾶσαν πρῶταν τὰ ὑποδήματα τοῦ αὐθέντου.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος δὲν ἦτο, φαίνεται, καὶ καλὸς ὀφθαλμοῖατρος ἡ δὲ ἀδυναμία τοῦ διακρίνειν τὰ ὄρια τῆς ἰδιοκτησίας ἤξανε καθ' ἑκάστην παρὰ τῷ νεανίσκῳ, ἀνθισταμένη εἰς προτροπὰς, παραινέσεις, ξηροφαγίας καὶ τέσσαρα θραυσθέντα τσιμπουκία.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν φαρμάκων τούτων ἀπελπίσθεις ὁ Δεσπότης μετεβίβασε τὸν ἀνίατον ὑπηρέτην του εἰς τὸν μακαρίτην Κολλῖνον Κολοκοτρώνην. Ἐκεῖ ἀλλάξας ὑποῦργημα, διωρίσθη θαλαμηπόλος τῶν ἵππων. Ἐκ τούτου ἔλαβεν ἡ «Βελτίωσις» ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ πρῶτον «ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι ἱπποτικός» ἐννοοῦσα, πιθανῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος σείση, παραμένει αὐτῷ μέχρι σήμερον ὁσμή τις σταύλου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤνθησαν αἱ πρῶται τρίχες ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τὰ πρῶτα αἰσθήματα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἠβήσαντος ἱπποκόμου. Πρέπει δὲ νὰ δηλολογήσωμεν, ὅτι ἂν ἐν τῇ πολιτικῇ ἐφάνη κατὰ τὴν «Βελτίωσιν» ἱπποτικός, ἐν τῷ ἔρωτι ἀνεδείχθη Ῥωμαντικώτερος ἱππότου. Οὔτε προσιτὴν μαγειρίσσαν ἠγάπησεν, οὔτε εἰς εὐάλωτον πλύστραν ἔδωκε τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἰς αὐτοκρατορίσσαν, καὶ μάλιστα νεκράν, τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν, ἧς ἠράσθη ἐμμανῶς, ἅμα εἶδε τὴν εἰκόνα της ἐπὶ ταλλήρου.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Ῥωμαντισμὸς δὲν ἤκμαζεν ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι. Οὔτε ὁ μακαρίτης Κολλῖνος, οὔτε οἱ βάνανσοι σύνδουλοι τοῦ νεανίσκου ἠδύναντο νὰ νοήσωσι τὰ μυστήρια τοιοῦτου πέραν τοῦ τάφου ἔρωτος, καὶ ἀντὶ νὰ συμπαθῶσιν, ἐφέροντο ἀσπλάγχχνως πρὸς τὸν δυστυχῆ, ἅμα ἐφθάνον αὐτὸν πρᾶσθλοντα τὰ βλέμματα ἡ τείνοντα τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς φιλάτης του.

Πολλάκις εὐθυμῶν ὁ αὐθέντης του μετὰ τῶν φίλων του, ἔρριπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου Θηρεσιανὸν τάλληρον εἰς αὐλὴν τινα, ὅπου χῆνες καὶ νῆσσαι ἐπαιζον ἐν τῷ βορβόρῳ. Ἐπειτα δὲ προσέφερε τὸ νόμισμα ὡς δῶρον τῷ ἱπποκόμῳ του, ἂν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐκ τῆς λάσπης, διὰ τοῦ στόματος ὅμως καὶ οὐχὶ τῶν χειρῶν, καὶ ὁ ἐρωτόληπτος νεα-

νίας προθύμως εξετάζει την παραγγελίαν, συνειθίσας ούτω ν' άψηφή χάριν του ειδώλου του πάντα βύπον ή κηλίδα.

Οί ήθολόγοι παρατήρησαν ότι αι ευγενείς φύσεις ένα μόνον έχουσιν έρωτα, δεσποζόντα ολοκληρου της υπάρξεως αυτών. Ως ο Δάντης την Βεατρίκην και ο Πετράρχης την Αχύραν, ούτω και ο ήμέτερος ήρως είχε την εικόνα της Θηρεσίας μόνον ήνδαλμα και μόνον σκοπόν του βίου του, άνευ της παραμικράς ποτε διακοπής, χλιαρότητας ή άπιστίας.

Χάριν της περιλημμένης ταύτης εικόνας έπεχείρησε να μάθη νομικά, πληροφορηθείς ότι ο κώδιξ, δια τόν θηλάσαντα κλόπιον γάλα, είναι όργανον τελειότερον και του καρνοφιλλίου προς ταχείαν κατάκτησιν πολλών αυτης άντιτύπων.

Συνειθίσας παιδιόθεν να μη σικχαίνεται τίποτε, έγλειψε κατά διαδοχήν και επί δικαία άμοιβή τους πόδας πάντων τών κομματαρχών, μέχρις ού ο Εύμαιος της πολιτικής, θαυμάσας την ειδικότητά του ταύτην κατέταξεν αυτόν όριστικώς εν τή άγέλη του.

Ένταυθα επιπόλαιος κριτής δύναται να υποθέσῃ ότι ο ήρωας ήμών ήπίστησεν εις τόν πρώτόν του έρωτα νυμφευθείς άλλην γυναίκα ή άλήθεια όμως είναι ότι εν τῷ γάμῳ τούτῳ ούτε υπό του γένους έθαμβώθη ούτε υπό του κάλλους έδελεάσθη, άλλ' υπό μόνης της επιθυμίας ν' αύξήσῃ την συλλογήν τών εικόνων της Θηρεσίας' άπόδειξις δέ τρανή της πίστεώς του είναι ή άτεκνία.

Οί τοσοῦτον ύμνηθέντες έραστοί του μεσαιώνος, οί Ρολάνδοι, οί Βαυάρδοι και λοιποί παλαδίνιοι, τὰ πάντα έθυσίαζον τῇ έρωμένη πλὴν της τιμῆς, της πατρίδος και της θρησκείας. Άλλ' ο άληθής έρωας δέν έχει όρια. Και τούτο κάλλιστα άπέδειξεν ο λάτρης της Θηρεσίας.

Όλόκληρος ο πολιτικός και ιδιωτικός αυτου βίος υπήρξε κομβολόγιον θυσιών συνειδήσεως, πατρίδος και τιμῆς εις τὸ ειδῶλον της καρδιάς του. Προς άρίθμησην τών κόκκων του κομβολογίου τούτου δέν ήθελεν άρκέσει ο βίος άσκητου. Τόν Πετρούλιαν διαδέχεται ο Τσίτσικας, τούτους οί Δεληβοργαίοι τὰς δολίας ανακλήσεις διαταγμάτων οί συμβιβασμοί και ή σύστασις εταιρίας προς άλιείαν ταλλήρων εις τὰ άκάθαρτα έλη του σιδηροδρόμου. Άλλά να διατρίβῃ τις περι την διασάφισιν τών κατορθωμάτων τούτων, ύμνηθέντων υπό του τύπου και εκκρεμῶν εις τὰ δικαστήρια, ήθελεν είναι ως να ήναπτε τέσσαρα κηρία, ίνα καταστήσῃ τόν ήλιον δραπτόν.

Μία μόνη χριστιανική άρετή εῦρε τόπον εν τῇ καρδίᾳ του παρά τῇ προτομῇ της Θηρεσίας, ή ταπεινότης. Ουδείς δικαιοτερον του έρωτολήπτου σέση δύναται να καυχῆθῃ ότι ήκολούθησε τὸ ρητόν της Γραφῆς «Τὰς σιαγόνας μου έδωκα εις ραπίσματα, τὸ πρόσωπον οὐκ άπέστρεψα από έμπυσμῶν». Είς τὰ ληστευθέντα θύματα αυτου άφίνει την παρηγορίαν της ύβρεως' συλλαμβανόμενος επ' αυτοφώρῳ όμολογεί και συμβιβάζεται' πτυόμενος σπογγίζεται' οὐδόλως δέ θεωρεῖται προσβεβλημένος άν οί σύγχρονοι. Έλληνες φρονοῦσι, γράφουσι και

κηρύττουσι περι αυτου, ως οί Γάλλοι περι του Μαζαρίνου, ότι γνωρίζει εικοσιτέσσαρας τρόπους να προμηθεύεται χεῖματτα, εξ ὧν ο τιμιώτερος είναι ή κλοπή.

Ούτω κατώρθωσεν εκ του μηδενός ν' αποκτήσῃ εικοσάκις μυρίας εικόνας της Θηρεσίας του και τουρκικόν μεγαλόσταυρον, εν δείξας άμέσως εις χρυσοχόν έβεβαιώθη ότι άντεπροσώπευεν έτέρας τουλάχιστον δεκαπέντε, πλὴν της ταινίας.

I. ΞΑΣΤΕΡΟΣ.

Φίλε κύριε Συντάκτα.

Κατωτέρω βλέπεις τὰ δίστιχα, άτινα έλαχον προχθές εις εκαστον τών λαβόντων μέρος εις τὸ παιγνίδιον του κλύδωνος, εις δ άφίνω πάσαν περι της άρμοδιότητος αυτών ευθύνην.

Είς τόν κ. Δ. Βούλγαρην έλαχε τὸ εζῆς:

«Κανείς να μη πιστέψῃ άρχή, όσο να ίδη τὸ τέλος»
Π' όποιος πιστέψῃ την άρχή θά μείνη γελασμένος.»

Είς τόν κ. Βαλασσόπουλον

«Σ' όλο τόν κόσμο γύρισα να βρω μιὰ θεία σκέπη
και ποῦποτα δέν ευρηκα σάν του δεσπότη τσέπη.»

Είς τόν κ. Ε. Δεληγεώργην

«Άλλη φορά ήμουν άγγελος, τῶρ άγγερίζουν άλλοι
στη θύσει ποῦπινα νερό τώρα τὸ πίνουν άλλοι.»

Είς την Έφημερίδα τῶν Συζητήσεων

«Υπομονή! υπομονή! ως τότε να προσμένω;
Σάν τῇ Βελτίωσι κ' έγῶ θ' άρχίσω να μικραίνω.»

Είς τόν Πρωτόν Κήρυκα

«Όταν λείψῃ ο τζουμπές μου όλα είναι σκοτεινά,
κι' όταν πάλιν επιστρέψῃ πρασινίζουν τὰ βουνά.»

Είς τόν κ. Ριγολέττον

«Σάν μάθῃ ο σκύλος γράμματα κ' ή γάτα να διαβάξῃ
τότε θα παντρευθῆς και σὺ να κάνῃ ο κόσμος χάζι.»

Είς τόν έρστυνάικα Άργυράμον

«Βάρκα θέλω ν' άρματώσω με σαράντα δυό ζουπιὰ,
και μ' έξῆντα παλληκάρια να την κλέψω μιὰ βραδυά.»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.